

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2015

LA LLEGENDA D'EN BUMO

Inici: Fragment de *Les bruixes* de Roald Dahl

(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 5èC Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat

(Tutora: Eva Aguado)

Desenllaç: Alumnes 5è Escola Estel, Molins de Rei

(Tutora: Estela Villegas)

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

Jo mateix vaig tenir dos encontres diferents amb bruixes abans de fer els 8 anys. Del primer, me'n vaig escapar il·lès, però el segon cop no vaig ser tan afortunat

Un dia anava caminant pel bosc i de sobte vaig trobar una casa. Era vella, de fusta i estava una mica en ruïnes.

Amb una mica de por, vaig decidir entrar per poder-la arreglar i així seria el meu lloc secret.

Vaig començar a investigar una mica i vaig trobar unes escales que conduïen a un subterrani, vaig veure una caixa i al obrir-la em vaig sorprendre, hi havia moltes monedes d'or, joies i pedres precioses.

De sobte, es va escoltar un cop de porta i unes petjades que baixaven cap al subterrani.

Vaig intentar amagar-me però no hi havia cap lloc i em vaig quedar paratitzat com una estàtua.

Va entrar una dona, molt lletja, molt baixeta, amb un nas punxegut i amb uns forats molt grans, portava unes ulleres horribles i tenia un vestit molt curt.

La dona misteriosa va resultar ser una bruixa perquè la meua àvia m'havia explicat coses horripilants sobre elles i sobre el seu aspecte físic.

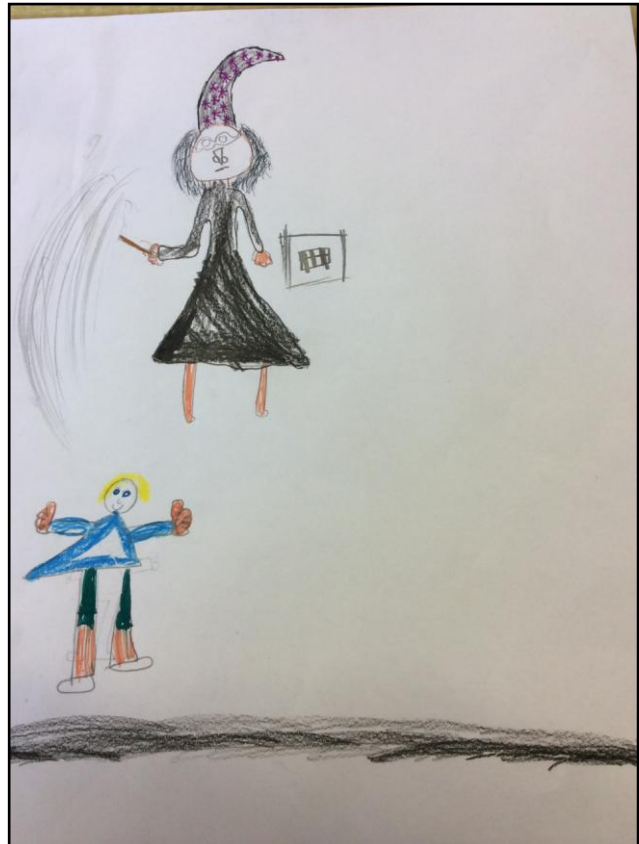
La bruixa em va preguntar:

- ***Què fas aquí nen fastigós?***
- ***Vaig tenir molta curiositat per veure aquesta casa*** -vaig contestar atemorit.

La bruixa em va elevar pels aires i després em va deixar anar de cop, vaig caure tant fort a terra que em vaig torçar el turmell.

Vaig intentar escapar però la bruixa no em deixava sortir i amb tants esforços vaig quedar-me adormit.

Quan em vaig aixecar em trobava envoltat de moltes bruixes.

La primera bruixa va treure una vareta i va dir les paraules màgiques:

- ***Abra cadabra, pota de cabra... que aparegui un tros de xocolata per convertir aquest nen en un gripau!***

Em van obligar a menjar-me aquell tros de xocolata i vaig veure com el meu cos començava a canviar. Primer la pell de color verd, uns ulls molt grans, una llengua molt llarga....

Definitivament m'estava convertint en un gripau.

Aquelles bruixes eren boges, després de ser un gripau, vaig passar a ser un porc, després un conill i una infinitat d'animals més.

Al final, per sort, una bruixa en pràctiques, es va equivocar d'encanteri i, sense voler, em va tornar a convertir en nen.

- **Ei tu, t'has equivocat d'encanteri** -va dir una de les bruixes.
- **Gràcies!!!** -vaig dir jo, veient que tornava a ser nen.
- **Calla marrec!** -va dir la més vella de totes.

Veient que elles discutien per la meva forma actual, vaig aprofitar i vaig escapar-me, però ràpidament i sense que jo me n'adonés, les bruixes van començar a perseguir-me per tota aquella casa.

I us preguntareu com ho sabia, que em perseguien? Ho sabia perquè sentia la pudor de peus podrits de bruixes i el soroll dels seus talons alts.

Aquella casa no aguantava amb el pes de tanta gentada corrent amunt i avall per aquell terra de fusta antiga, per aquell motiu i, quan ja pensava que m'havia escapat, CRAC!!! el terra es va trencar i vaig caure en un enorme forat.

Quan obrí els ulls, estava, un altre cop, envoltat d'aquelles fastigoses bruixes.

Aquelles berrugoses em van deixar en aquell forat i, al cap d'una estona, va arribar un elf.

- **Ei, noi! T'has fet mal?** -em va preguntar aquell ésser amb orelles punxegudes.
- **La veritat és que no puc moure les cames...** -vaig contestar.

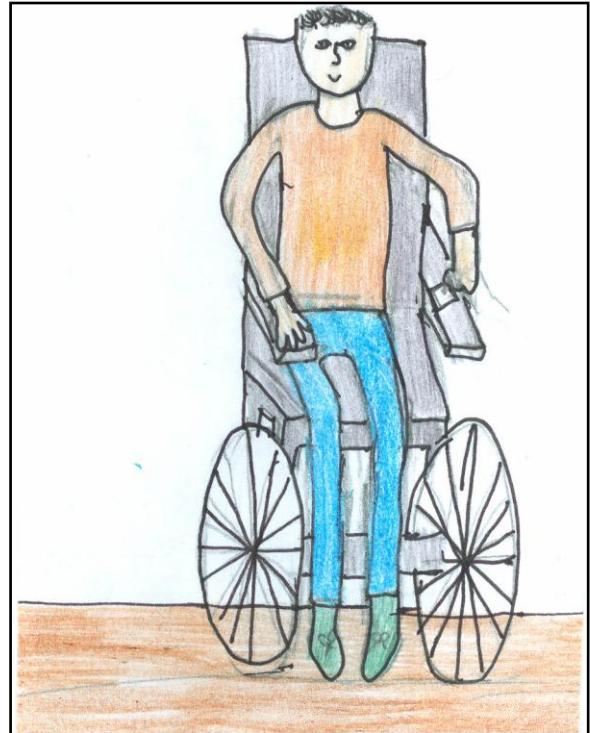
A causa de la caiguda m'havia quedat paraplègic, no podia moure les cames i, des de llavors, faig servir una cadira de rodes per desplaçar-me.

Com vaig sortir d'allà? Us preguntareu...

Doncs mireu, la màgia de l'elf va fer possible que pogués sortir d'allà volant.

L'efecte de les pols voladores van acabar en el moment en què vaig trobar un caçador de bruixes que buscava la casa per acabar amb aquelles maleïdes.

- **Noi, has vist una casa per aquí?**
-em va preguntar el caçador.
- **La de les bruixes?** -vaig preguntar.

Aquell caçador és l'Uzing i des que em va rescatar som molt amics, a més, va estar ell qui em va inspirar per decidir en que treballaria de gran...

Actualment sóc el millor caçador de bruixes del món i la meva súper cadira de rodes m'ajuda a arribar allà on sigui.

Sóc el Bumo, caçador de bruixes.